

Toekomst voor Amerika en 18 juli 2020 - Nummer Drie

Zalig zijn de ogen die zien en de oren die horen

Jeff Pippenger

2023-08-25

De lijnen van de reformatorische bewegingen vormen een sleutel tot het verstaan van de „zeven donderslagen” van Openbaring 10. De „zeven donderslagen” vertegenwoordigen de geschiedenis van de bekrachtiging van de boodschap van de eerste engel vanaf 11 augustus 1840 tot aan de Grote Teleurstelling op 22 oktober 1844. Hoofdstuk 10 verschaft binnen het hoofdstuk zelf drie innerlijke getuigen ter ondersteuning van dit begrip.

“De adventbeweging van 1840–44 was een heerlijke openbaring van de kracht van God; de boodschap van de eerste engel werd naar elke zendingspost in de wereld gebracht, en in sommige landen was er de grootste godsdienstige belangstelling die in enig land sinds de Reformatie van de zestiende eeuw is waargenomen; maar deze dingen zullen worden overtroffen door de machtige beweging onder de laatste waarschuwing van de derde engel.”
The Great Controversy, 611.

De boodschap van de eerste engel werd vanaf 1840 aan de wereld gebracht. Uriah Smith verwoordt het pioniersbegrip, in overeenstemming met Zuster White. Smith erkent dat de eerste engel in 1798 kwam en laat zien dat het de eerste engel was die in 1840 neerdaalde. Smith en de pioniers hadden eenvoudigweg het onderscheid niet opgemerkt tussen de komst van een boodschap en haar bekrachtiging. Smith stelt duidelijk dat, toen de engel van Openbaring tien één voet op de zee en één op de aarde zette, dit de boodschap aanduidde die aan de wereld werd gebracht.

„In 1798 hield daarom de beperking op tegen het verkondigen dat de dag van Christus nabij was; in 1798 begon de tijd van het einde en werd het zegel van het kleine boek weggenomen. Sinds die tijd is daarom de engel van Openbaring 14 uitgegaan om te verkondigen dat het uur van Gods oordeel gekomen is; en het is eveneens sinds die tijd dat de engel van hoofdstuk 10 zijn plaats heeft ingenomen op zee en op land, en gezworen heeft dat er geen tijd meer zal zijn. Aan hun identiteit kan geen twijfel bestaan; en alle argumenten die ertoe dienen de ene te lokaliseren, zijn in het geval van de andere even afdoende. Wij behoeven hier geen betoog te voeren om aan te tonen dat de tegenwoordige generatie getuige is van de vervulling van deze twee profetieën. In de verkondiging van de wederkomst, in het bijzonder van 1840 tot 1844, begon hun volledige en gedetailleerde vervulling. De positie van deze engel, met de ene voet op de zee en de andere op het land, duidt op de wijde omvang van zijn verkondiging over zee en over land. Indien deze boodschap slechts voor één land bestemd was geweest, zou het voldoende zijn geweest dat de engel alleen zijn plaats op het land innam. Maar hij heeft één voet op de zee, waaruit wij mogen afleiden dat zijn boodschap de oceaan zou oversteken en zich zou uitstrekken tot de verschillende naties en delen van de aardbol; en deze gevolgtrekking wordt versterkt door het feit dat de bovenvermelde adventsverkondiging

inderdaad iedere zendingspost in de wereld bereikte. Meer hierover onder hoofdstuk 14.”
Uriah Smith, Gedachten over Daniël en de Openbaring, 521.

Daarom duidt vers één van hoofdstuk tien op 11 augustus 1840, want op dat tijdstip kwam, overeenkomstig de voorzegging in Openbaring negen, het voorspelde einde van de Ottomaanse oppermacht. Zuster White verklaart:

„In het jaar 1840 wekte een andere opmerkelijke vervulling van de profetie wijdverbreide belangstelling. Twee jaar eerder had Josiah Litch, een van de voornaamste predikanten die de tweede advent predikten, een verklaring van Openbaring 9 gepubliceerd, waarin hij de val van het Ottomaanse Rijk voorspelde. Volgens zijn berekeningen zou deze macht ten val worden gebracht ... op 11 augustus 1840, wanneer verwacht mag worden dat de Ottomaanse macht in Constantinopel gebroken zal worden. En ik geloof dat dit inderdaad zo zal blijken te zijn.”

„Op het precies aangegeven tijdstip aanvaardde Turkije, door middel van haar ambassadeurs, de bescherming van de geallieerde mogendheden van Europa en plaatste zich aldus onder de heerschappij van christelijke naties. De gebeurtenis vervulde de voorspelling nauwkeurig. Toen dit bekend werd, raakten menigten overtuigd van de juistheid van de beginselen van profetische uitleg die door Miller en zijn medewerkers waren aanvaard, en aan de adventbeweging werd een wonderlijke stuwkracht verleend. Mannen van geleerdheid en aanzien verenigden zich met Miller, zowel in het verkondigen als in het publiceren van zijn opvattingen, en van 1840 tot 1844 breidde het werk zich snel uit.” The Great Controversy, 334, 335.

Vers één van hoofdstuk tien is 1840, en in vers tien zien wij Johannes bitter teleurgesteld op 22 oktober 1844. Johannes vertegenwoordigde hen die de boodschap van het kleine boek aan de wereld brachten, om vervolgens op 22 oktober 1844 de bittere teleurstelling te ondergaan. Vers één tot en met vers tien vertegenwoordigt de geschiedenis van 1840 tot 1844. Dat is één innerlijke getuige binnen hoofdstuk tien.

De andere getuige is Johannes, die het boekje opeet, en het is zoet in zijn mond, waarmee zijn aanvaarding van de boodschap van 11 augustus 1840 wordt voorgesteld; vervolgens werd het bitter in zijn buik bij de Grote Teleurstelling van 22 oktober 1844.

En ik nam het boekje uit de hand van de engel en at het op; en het was in mijn mond zoet als honing; en zodra ik het gegeten had, werd mijn buik bitter. Openbaring 10:10.

Vers tien vertegenwoordigt in één vers de volledige geschiedenis van 1840 tot 1844. Dat is het tweede interne getuigenis binnen het hoofdstuk dat de „zeven donderslagen” die geschiedenis vertegenwoordigen. Zuster White heeft reeds vastgesteld dat de „zeven donderslagen” een afbakening vormen van gebeurtenissen die plaatsvonden onder de boodschappen van de eerste en de tweede engel. De boodschap van de tweede engel eindigde bij de grote teleurstelling, zodat de „zeven donderslagen” dezelfde geschiedenis vertegenwoordigen. Drie interne getuigenissen ter ondersteuning van de waarheid dat de geschiedenis van 11 augustus 1840 tot en met de Grote Teleurstelling op 22 oktober 1844 de profetische geschiedenis is die in Openbaring hoofdstuk tien wordt benadrukt.

Dan wordt in het laatste vers, in overeenstemming met de waarheid die verband houdt met de „zeven donderslagen”, een bevel gegeven tot de verkondiging van de boodschap, en dat juist die geschiedenis moet worden herhaald.

En hij zei tot mij: Gij moet wederom profeteren voor vele volken, en natiën, en talen, en koningen. Openbaring 10:11.

De zeven donderslagen identificeren dat het begin van het adventisme, beginnend wanneer de boodschap die ten tijde van het „einde” werd ontzegd, met kracht werd bekleed, het einde van het adventisme zou illustreren, wanneer de boodschap die in 1989 werd ontzegd, met kracht zou worden bekleed door de nederdaling, niet van de engel van Openbaring tien, maar door de nederdalende engel van Openbaring achttien. De engel van Openbaring achttien daalde neer op 11 september 2001, en wij naderen nu de afsluiting van de historische herhaling van 1840 tot 1844.

Deze waarnemingen over hoofdstuk tien bevinden zich al jaren in het publieke domein. Wat tot voor kort nooit werd onderkend, is dat zich binnen die heilige geschiedenis nog een andere heilige geschiedenis bevindt, die daarin is ingebed. Deze geschiedenis zal alleen worden herkend door hen die het Alpha- en Omegabeginsel aanvaarden, dat het einde van een zaak vereenzelvigd met het begin van een zaak. De ingebedde geschiedenis binnen de heilige geschiedenis begint met een teleurstelling en eindigt met de Grote Teleurstelling. De geschiedenis van 1843 tot 1844 is een bijzondere geschiedenislijn binnen, maar onderscheiden van, de geschiedenis van 1840 tot 1844. Zowel zuster White als Christus spreken deze geschiedenislijn aan.

‘Alle boodschappen die van 1840–1844 zijn gegeven, moeten nu met kracht worden gebracht, want er zijn veel mensen die hun oriëntatie hebben verloren. De boodschappen moeten tot alle kerken gaan.

„Christus zei: ‘Zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardige mannen hebben begeerd te zien de dingen die gij ziet, en zij hebben die niet gezien; en te horen de dingen die gij hoort, en zij hebben die niet gehoord’ [Matt. 13:16, 17]. Zalig zijn de ogen die de dingen hebben gezien die in 1843 en 1844 werden gezien.

„De boodschap werd gegeven. En er mag geen vertraging zijn in het herhalen van de boodschap, want de tekenen der tijden gaan in vervulling; het afsluitende werk moet gedaan worden. In korte tijd zal een groot werk worden verricht. Weldra zal, naar Gods beschikking, een boodschap worden gegeven die zal aanzwellen tot een luide roep. Dan zal Daniël staan in zijn lot, om zijn getuigenis te geven.” Manuscript Releases, deel 21, 437.

De „profeten en rechtvaardigen hebben ernaar verlangd die dingen te zien” die „in 1843 en 1844 werden gezien.” Jezus verwees in twee evangeliën naar deze heilige geschiedenis, maar elke verwijzing stond in een andere context.

En Hij sprak veel dingen tot hen door gelijkenissen en zeide: Zie, een zaaier ging uit om te zaaien. En terwijl hij zaaide, viel een deel van het zaad langs de weg, en de vogels kwamen en aten het op. Een ander deel viel op steenachtige plaatsen, waar het niet veel aarde had; en het

schoot terstond op, omdat het geen diepe aarde had. Maar toen de zon was opgegaan, verschroeide het; en omdat het geen wortel had, verdorde het. En een ander deel viel tussen de doornen; en de doornen schoten op en verstikten het. Maar weer een ander deel viel in goede aarde en droeg vrucht, het ene honderdvoudig, het andere zestigvoudig, het andere dertigvoudig. Wie oren heeft om te horen, late hij horen. En de discipelen kwamen tot Hem en zeiden tot Hem: Waarom spreekt Gij tot hen in gelijkenissen? Hij antwoordde en zeide tot hen: Omdat het u gegeven is de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is het niet gegeven. Want wie heeft, hem zal gegeven worden, en hij zal overvloed hebben; maar wie niet heeft, van hem zal zelfs afgenomen worden wat hij heeft. Daarom spreek Ik tot hen in gelijkenissen, omdat zij ziende niet zien en horende niet horen, noch ook begrijpen. En in hen wordt de profetie van Jesaja vervuld, die zegt: Met het gehoor zult gij horen en geenszins verstaan; en ziende zult gij zien en geenszins bemerken. Want het hart van dit volk is vet geworden, en hun oren zijn doof geworden, en hun ogen hebben zij toegesloten, opdat zij niet te eniger tijd met hun ogen zouden zien en met hun oren horen en met hun hart verstaan en zich bekeren, en Ik hen zou genezen. Maar zalig zijn uw ogen, omdat zij zien, en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardigen hebben begeerd te zien wat gij ziet, en het niet hebben gezien, en te horen wat gij hoort, en het niet hebben gehoord. Mattheüs 13:3–17.

Jezus duidt in Mattheüs, wanneer Hij spreekt over de uitwerking van het Woord van God en de mensen oproept te „horen”, aan dat de Laodicenzen die de boodschap verwerpen welke de profeten begeerden te zien, in Jesaja hoofdstuk zes werden voorgesteld. Future for America heeft Jesaja zes herhaaldelijk gepresenteerd in de context van 11 september 2001, want met de aanval van de islam op die datum daalde de machtige engel van Openbaring achttien neer en verlichtte de aarde met zijn heerlijkheid. De profeten stemmen allen met elkaar overeen, en in vers drie van Jesaja zes vinden wij de rechtstreekse verwijzing naar juist die engel.

In het jaar waarin koning Uzzia stierf, zag ook ik de Heere, zittende op een hoge en verheven troon, en Zijn zomen vervulden de tempel. Daarboven stonden de serafs; ieder had zes vleugels: met twee bedekte hij zijn aangezicht, met twee bedekte hij zijn voeten, en met twee vloog hij. En de een riep tot de ander en zei: Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heerscharen; de ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol. Jesaja 6:1–3.

De aarde wordt verlicht met zijn heerlijkheid wanneer de engel van Openbaring achttien neerdaalt, en Jesaja verschaft nog een andere belangrijke sleutel wanneer hij ons meedeelt dat zijn visioen van het heiligdom plaatsvond in het jaar waarin koning Uzzia stierf. Koning Uzzia had getracht het werk van een priester binnen de tempel te verrichten. Tachtig priesters en de hogepriester weerstonden hem daarin, totdat de Heer hem met melaatsheid op zijn voorhoofd sloeg. Hij ontving het merkteken van het beest omdat hij had getracht zijn staatsgezag met kerkelijk gezag te verenigen. Hij stierf niet onmiddellijk; hij werd van de troon verwijderd en vervangen, en na verloop van tijd stierf hij uiteindelijk op 11 september 2001. De Adventkerk sterft geleidelijk, zoals ook de Joodse kerk stierf in de tijd van Christus. Maar op 11 september 2001 kwam het adventisme, dat de boodschap van de laatste zes verzen van Daniël elf reeds had verworpen, tot een einde als de protestantse hoorn van de Verenigde Staten, en zij die door Jesaja worden voorgesteld,

werden toen geroepen om de boodschap te brengen die wordt voorgesteld door de eerste stem van Openbaring achttien.

En de priester Azarja ging hem achterna, en met hem tachtig priesters des HEEREN, kloeke mannen. En zij weerstonden koning Uzzia en zeiden tot hem: U komt het niet toe, Uzzia, om de HEERE reukwerk te ontsteken, maar de priesters, de zonen van Aäron, die geheiligd zijn om reukwerk te ontsteken. Ga uit het heiligdom, want gij hebt overtreden; en het zal u niet tot eer zijn van de HEERE God. Toen werd Uzzia toornig, en hij had een wierookvat in zijn hand om reukwerk te ontsteken; en terwijl hij tegen de priesters toornig was, brak de melaatsheid uit aan zijn voorhoofd, vóór de ogen van de priesters, in het huis des HEEREN, bij het reukofferaltaar vandaan. En Azarja, de hoofdpriester, en al de priesters zagen hem aan, en zie, hij was melaats aan zijn voorhoofd; en zij dreven hem van daar weg; ja, ook hijzelf haastte zich om uit te gaan, omdat de HEERE hem getroffen had. En koning Uzzia was melaats tot de dag van zijn dood, en hij woonde in een afgezonderd huis, omdat hij melaats was; want hij was afgesneden van het huis des HEEREN. En zijn zoon Jotham was over het koninklijk huis gesteld en sprak recht over het volk des lands. 2 Kronieken 26:17–21.

Het is belangrijk te erkennen dat de protestantse hoorn op 11 september 2001 van de Kerk der Zevende-dags Adventisten werd weggenomen, want er zijn drie primaire elementen in het ontzeggen van de boodschap van Openbaring in de laatste dagen. Het ene is de parallelle geschiedenis van de hoorn van het republicanisme en de hoorn van het protestantisme. Het andere element dat moet worden erkend, is de betekenis van de zeven gemeenten, en natuurlijk is het derde de „zeven donderslagen”. Deze drie profetische elementen vormen samen de boodschap die wordt ontzegd, en het is noodzakelijk te erkennen dat, evenals de Joodse kerk in de tijd van Christus werd voorbijgegaan, het adventisme in de „laatste dagen” wordt voorbijgegaan.

Jesaja biedt zich vrijwillig aan om in zijn geschiedenis een boodschap te brengen aan Gods ontrouwe uitverkoren volk, en Jezus gebruikt dezelfde woorden om in Zijn geschiedenis dezelfde situatie aan te spreken. Een door het verbond uitverkoren volk wordt voorbijgegaan, en zij weigeren te “horen” en genezen te worden.

En Hij zei: Ga heen en zeg tot dit volk: Hoort wel, maar verstaat niet; en ziet wel, maar merkt niet op. Maak het hart van dit volk vet, en maak hun oren zwaar, en sluit hun ogen; opdat zij niet met hun ogen zien, en met hun oren horen, en met hun hart verstaan, en zich bekeren, en genezen worden. Jesaja 6:9, 10.

Het werk dat Jesaja op zich neemt, is het werk dat Johannes en Ezechiël op zich namen toen zij het boekje opaten. Zij brengen een boodschap van bestraffing aan een uitverkoren verbondsvolk dat bezig is uit de mond van de Heere uitgespuwd te worden. De tweede keer dat Jezus verwijst naar de geschiedenis die profeten en rechtvaardigen verlangden te zien, is door Lukas opgetekend.

En gij, Kapernaüm, die tot de hemel verheven zijt, gij zult tot de hel neergestoten worden. Wie naar u hoort, hoort naar Mij; en wie u veracht, veracht Mij; en wie Mij veracht, veracht Hem die Mij gezonden heeft. En de zeventig keerden weder met blijdschap en zeiden: Heere, zelfs de duivelen zijn ons in Uw naam onderworpen. En Hij zeide tot hen: Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen. Zie, Ik geef u macht om op slangen en schorpioenen te treden, en

over alle kracht van de vijand; en niets zal u enigszins schade doen. Nochtans verheugt u daarover niet, dat de geesten u onderworpen zijn; maar verheugt u veeleer, omdat uw namen in de hemel opgeschreven zijn. In datzelfde uur verheugde Jezus Zich in de geest en zeide: Ik dank U, o Vader, Heere van hemel en aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt en ze aan kinderkens geopenbaard hebt; ja, Vader, want alzo is het welbehagen geweest voor U. Alle dingen zijn Mij door Mijn Vader overgegeven; en niemand weet wie de Zoon is dan de Vader, en wie de Vader is dan de Zoon, en hij aan wie de Zoon Hem wil openbaren. En Zich tot Zijn discipelen kerende, zeide Hij afzonderlijk: Zalig zijn de ogen die zien wat gij ziet. Want Ik zeg u, dat vele profeten en koningen begeerd hebben te zien wat gij ziet, en het niet gezien hebben; en te horen wat gij hoort, en het niet gehoord hebben. Lukas 10:15–24.

Opnieuw betreft de context van een zegening die verbonden is met hen die het voorrecht hebben te zien wat de rechtvaardigen verlangd hebben te zien, een uitverkoren verbondsvolk dat wordt voorbijgegaan en niet bereid is te “horen”. Zuster White verwijst naar Christus’ veroordeling van Kapernaüm, dat een symbool is van de verwerping van groot licht, en zij benadrukte het adventisme door de bestraffing tegen het adventisme tussen [haakjes] te plaatsen.

„Onder de belijdende kinderen van God is zo weinig geduld geopenbaard, zijn zo vele bittere woorden gesproken, is zo veel veroordeling geuit tegen hen die niet van ons geloof zijn. Velen hebben hen die tot andere kerken behoren, beschouwd als grote zondaren, terwijl de Heere hen niet aldus beschouwt. Degenen die aldus neerzien op de leden van andere kerken, hebben het nodig zich te vernederen onder de machtige hand van God. Degenen die zij veroordelen, hebben wellicht slechts weinig licht gehad, weinig gelegenheden en voorrechten. Indien zij het licht hadden gehad dat velen van de leden van onze kerken hebben gehad, zouden zij wellicht veel sneller vooruitgang hebben gemaakt en hun geloof beter tegenover de wereld hebben vertegenwoordigd. Van hen die roemen in hun licht en er toch niet in wandelen, zegt Christus: ‘Maar Ik zeg u, dat het voor Tyrus en Sidon verdraaglijker zal zijn in de dag des oordeels dan voor u. En gij, Kapernaüm [Zevende-dags Adventisten, die groot licht hebben gehad], die tot de hemel toe zijt verhoogd [wat voorrecht betreft], gij zult tot de hel toe neergestoten worden; want indien in Sodom de krachten waren geschied die in u zijn geschied, het zou gebleven zijn tot op deze dag. Maar Ik zeg u, dat het voor het land van Sodom verdraaglijker zal zijn in de dag des oordeels dan voor u.’ In die tijd antwoordde Jezus en zeide: ‘Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen [in hun eigen oog] verborgen hebt en hebt dezelve de kinderkens geopenbaard.’”

“En nu, omdat gij al deze werken gedaan hebt, spreekt de HEERE, en Ik tot u gesproken heb, vroeg opstaande en sprekende, maar gij niet hebt gehoord; en Ik u geroepen heb, maar gij niet hebt geantwoord; daarom zal Ik met dit huis, dat naar Mijn Naam genoemd is, waarop gij vertrouwt, en met de plaats die Ik u en uw vaderen gegeven heb, doen zoals Ik met Silo gedaan heb. En Ik zal u uit Mijn aangezicht wegwerpen, zoals Ik al uw broeders heb weggeworpen, ja, het gehele zaad van Efraïm.’ Review and Herald, August 1, 1893.

De „machtige werken” die binnen het adventisme waren verricht, waren de werken die rechtvaardige mannen en profeten begeerden te zien en te horen. Die machtige werken werden

uitgebeeld in de geschiedenis van 1843 en 1844, toen de boodschap van de Middernachtsroep werd verkondigd. Het adventisme heeft zijn geschiedenis verworpen, en in het bijzonder de geschiedenis van 1843 en 1844. Een geschiedenis die begint en eindigt met een teleurstelling, en tevens een geschiedenis die bestemd was hen te leiden naar de nieuwgemaakte aarde.

„Achter hen was aan het begin van het pad een helder licht opgericht, waarvan een engel mij zei dat het de ‘middernachtsroep’ was. Dit licht scheen langs het gehele pad en verlichtte hun voeten, opdat zij niet zouden struikelen.

“Indien zij hun ogen gevestigd hielden op Jezus, die vlak vóór hen was en hen naar de stad leidde, waren zij veilig. Maar spoedig werden sommigen vermoeid en zeiden dat de stad nog ver weg was, en dat zij verwacht hadden er reeds eerder te zijn binnengegaan. Dan bemoedigde Jezus hen door Zijn heerlijke rechterarm op te heffen, en van Zijn arm ging een licht uit dat over de adventschare golfde, en zij riepen: ‘Halleluja!’ Anderen verwierpen roekeloos het licht achter hen en zeiden dat het niet God was geweest die hen zo ver had geleid. Het licht achter hen doofde uit, zodat hun voeten in volslagen duisternis verkeerden, en zij struikelden, verloren het richtpunt en Jezus uit het oog, en vielen van het pad af, naar beneden in de donkere en goddeloze wereld beneden.” *Early Writings*, 15.

Wat de Leeuw uit de stam Juda thans aan het ontzegelen is, is de geschiedenis van 1843 en 1844. De „zeven donderslagen” vertegenwoordigen de jaren 1840 tot 1844, maar die periode omvat een zeer bijzondere geschiedenis die sinds het begin van de verbondsgeschiedenis is voorafgeschaduwde. Elk van de reformatorische bewegingen loopt evenwijdig aan de andere en bezit dezelfde wegmerken. Indien zij van elkaar verschilden, zou Satan voor elke reformatorische beweging een ander aanvalsplan ontwikkelen, maar dat doet hij nooit.

„Maar Satan was niet werkeloos. Nu trachtte hij hetgeen hij in iedere andere hervormingsbeweging heeft getracht—het volk te misleiden en te verderven door hun een vervalsing op te dringen in plaats van het ware werk. Zoals er in de eerste eeuw van de christelijke kerk valse christussen waren, zo traden er in de zestiende eeuw valse profeten op.” *The Great Controversy*, 186.

Het wezenlijke punt in deze passage, in het licht van de algehele boodschap die wij uitdragen, is dat toen het adventisme ophield de mantel van het protestantisme te handhaven en deze op 11 september 2001 volledig van zich afgenomen werd, het er toch nog steeds op staat dat het de overblijfselbeweging is die de luide roep van de derde engel verkondigt. Toch is het de vervalsing. Indien u niet onderkent welke beweging thans de hoorn van het protestantisme draagt, is het vrijwel onmogelijk de parallel tussen de twee horens in de Verenigde Staten te begrijpen.

De geschiedenis van 1843 en 1844 wordt in elke hervormingsbeweging uitgebeeld, en wij zullen nu het begin van het oude Israël als Gods uitverkoren volk en het einde van Israël als Gods uitverkoren volk gebruiken om hetzelfde met betrekking tot het moderne Israël te verduidelijken, met de nadruk op 1843 en 1844 zoals die in elk van de lijnen van hervormingsbewegingen worden voorgesteld.

Mozes profeteerde dat de Heere een profeet zou doen opstaan gelijk hijzelf, en die profeet was Jezus. Lukas bevestigt in Handelingen dat Jezus de profetie van Mozes heeft vervuld.

De HEERE, uw God, zal u een Profeet verwekken uit het midden van u, uit uw broederen, gelijk mij; naar Hem zult gij horen. Deuteronomium 18:15.

Jezus is de profeet naar wie wij moeten luisteren.

Want Mozes heeft waarlijk tot de vaders gezegd: Een Profeet zal de Heere, uw God, u verwekken uit uw broederen, gelijk mij; Hem zult gij horen in alles wat Hij tot u spreken zal. En het zal geschieden, dat alle ziel die naar die Profeet niet zal horen, uit het volk zal worden uitgeroeid. Ja, en ook al de profeten, van Samuël af en vervolgens zovelen als er gesproken hebben, hebben eveneens deze dagen voorzegd. Gij zijt de kinderen der profeten en van het verbond dat God met onze vaders opgericht heeft, toen Hij tot Abraham zei: En in uw zaad zullen alle geslachten der aarde gezegend worden. Tot u eerst heeft God, nadat Hij zijn Zoon Jezus verwekt had, Hem gezonden om u te zegenen, door een iegelijk van u af te keren van zijn ongerechtigheden. Handelingen 3:22–26.

De hervormingslijn van Christus begint ten tijde van het einde, zoals alle hervormingslijnen dat doen. De „tijd van het einde” in de dagen van Christus was Zijn geboorte. De Schrift maakt duidelijk dat er bij Zijn geboorte een toename van kennis was, overeenkomstig de definitie van de „tijd van het einde” in het boek Daniël. Of het nu de herders waren, de wijzen uit het oosten, de vertoornde Herodes, of Anna en Simeon in de tempel, er was een toename van kennis toen Hij geboren werd. Op dat moment werd de leiding van de Joodse kerk voorbijgegaan. De echtscheiding voltrok zich geleidelijk, maar begon met hun verwerping van de boodschap die ten tijde van het einde werd ontzegd.

“De mensen weten het niet, maar de tijding vervult de hemel met blijdschap. Met een diepere en tederder belangstelling worden de heilige wezens uit de wereld van het licht tot de aarde getrokken. De hele wereld is helderder door Zijn tegenwoordigheid. Boven de heuvels van Bethlehem verzamelt zich een ontelbare schare engelen. Zij wachten op het teken om het blijde nieuws aan de wereld bekend te maken. Indien de leiders in Israël trouw waren geweest aan hun toevertrouwde taak, hadden zij mogen delen in de vreugde om de geboorte van Jezus aan te kondigen. Maar nu worden zij voorbijgegaan.” *The Desire of Ages*, 47.

Het leiderschap van het adventisme werd in 1989 voorbijgegaan toen Daniël elf vers veertig werd vervuld. De „tijd van het einde” in de geschiedenis van Mozes, die een voorafbeelding van Jezus was, was zijn geboorte, toen zijn familie en daarna de dochter van Farao een toename van kennis ontvingen omtrent de kleine Mozes. Zijn naam betekent natuurlijk „uit het water gered” en Jezus betekent „Jehovah redt.”

Na de „tijd van het einde” vertonen alle hervormingslijnen een punt waarop de kennis die in die bepaalde geschiedenis toeneemt, wordt geformaliseerd tot een boodschap die kan worden opgeheven als een getuigenis voor de generatie die rekenschap zal moeten afleggen van het licht dat in de tijd van het einde werd ontzegd.

Johannes de Doper formaliseerde de boodschap van Christus, en de boodschap van Mozes werd geformaliseerd in zijn veertigste jaar, toen hij trachtte Israël in eigen kracht uit Egypte te verlossen. De boodschap van de verlossing uit Egypte was nu in het openbare register vastgelegd.

Veertig jaar later werd de boodschap van Mozes bekrachtigd bij de brandende braambos en vergezeld van twee tekenen van Gods goddelijkheid, voorgesteld door de staf die in een slang veranderde en de melaatse hand die Mozes uit zijn boezem terugtrok. De boodschap van Jezus werd bekrachtigd bij Zijn doop, die vergezeld ging van twee tekenen van goddelijkheid: de stem van de Vader en de Heilige Geest. De volgende wegmarkering in beide geschiedenissen vertegenwoordigt de eerste teleurstelling, de vertoef tijd, de komst van de tweede engel of 1843.

De teleurstelling in de lijn van Mozes werd aanschouwelijk gemaakt door zijn vrouw toen de engel neerdaalde om Mozes te doden omdat hij zijn zoon niet had besneden. Uit vrees verrichtte Zippora de handeling zelf aan hun zoon. Mozes was vergeten zijn zoon te besnijden! Juist het teken van het verbond dat aan Abraham was gegeven, was door Mozes vergeten. Vader Abraham had de voorzegging van de gevangenschap en bevrijding van de Hebreëen in en uit Egypte uiteengezet, en zijn profetie moest specifiek door Mozes worden vervuld, en Mozes vergat zijn zoon te besnijden. Op dat moment zond Mozes Zippora terug om bij haar vader te blijven tot na de bevrijding. Zij verbleef in Midian totdat Mozes de kinderen van Israël door het water van de Rode Zee leidde, waarvan de apostel Paulus ons meedeelt dat dit een voorafbeelding is van de doop, juist de rite die de besnijdenis verving. Mis dat punt niet. De komst van de wegmarkering die de tweede engel vertegenwoordigt in de geschiedenis van Mozes, de wegmarkering die de eerste teleurstelling in die geschiedenis voortbrengt, was een verwerping van de voornaamste regel van Abrahams verbondsverhouding met God.

De eerste teleurstelling in de lijn van Christus was de dood van Lazarus, waarvan Martha en Maria ervan overtuigd waren dat die niet zou zijn gebeurd als Jezus niet had getalmd totdat Lazarus reeds vier dagen dood was geweest. De teleurstelling dat Jezus toeliet dat zijn naaste vriend Lazarus stierf en in het graf tot ontbinding overging, was enorm, niet alleen voor de twee zusters, maar ook voor de discipelen. Toch werd de opwekking van Lazarus het zegel op Christus' gehele bediening.

„Door te talmen met naar Lazarus te komen, had Christus een bedoeling van barmhartigheid jegens hen die Hem niet hadden aangenomen. Hij vertoefde, opdat Hij door Lazarus uit de doden op te wekken Zijn halsstarrige, ongelovige volk nog een verder bewijs zou geven dat Hij inderdaad ‘de opstanding en het leven’ was. Met tegenzin gaf Hij alle hoop voor het volk op, de arme, dolende schapen van het huis van Israël. Zijn hart brak vanwege hun onboetvaardigheid. In Zijn barmhartigheid nam Hij Zich voor hun nog één bewijs te geven dat Hij de Hersteller was, de Enige die alleen leven en onsterfelijkheid aan het licht kon brengen. Dit moest een bewijs zijn dat de priesters niet verkeerd konden uitleggen. Dit was de reden van Zijn uitstel om naar Bethanië te gaan. Dit bekronende wonder, de opwekking van Lazarus, moest Gods zegel zetten op Zijn werk en op Zijn aanspraak op goddelijkheid.” *The Desire of Ages*, 529.

De verzegeling van Gods honderdvierenveertigduizend wordt geïllustreerd in de geschiedenis van 1843 en 1844, want ons wordt meegedeeld dat het Lazarus was die Christus bij de triomfantelijke

intocht Jeruzalem binnenleidde. De geschiedenis van de triomfantelijke intocht is de geschiedenis die zuster White gebruikt om de Middernachtsroep van 1843 en 1844 te illustreren. Het betrof een misverstand aangaande Christus' macht om door Gods scheppende kracht de doden op te wekken. Maria en Elizabeth beleden dat zij wisten dat Jezus de macht had om Lazarus op te wekken bij de laatste bazuin, maar zij konden niet inzien dat Hij daadwerkelijk de macht had om hem toen en daar op te wekken. Zij verkeerden in ontkenning van juist die waarheid die Hij bij Zijn doop en dood kwam demonstreren, het begin en het einde van Zijn persoonlijke bediening van drieënhalf jaar. Zij konden niet zien totdat de steen van het graf was weggenomen, evenals later Zijn hand zou worden verwijderd van een vergissing in sommige van de berekeningen op de kaart van 1843.

Mozes, nadat hij Zippora had weggezonden van de naderende strijd met de farao, werd tegemoetgetreden door zijn oudere broer Aäron, en de twee boodschappers trokken verder naar Egypte als vertegenwoordigers van de boodschap van de tweede engel. Voordat enige plagen over Egypte werden gebracht, waarschuwde Mozes de farao dat, indien hij Israël, Gods eerstgeborene, niet zou laten uittrekken om Hem te aanbidden, God de eerstgeborene van Egypte zou doden.

En de HEERE zeide tot Mozes: Wanneer gij terugkeert naar Egypte, zie toe dat gij al die wonderen voor het aangezicht van Farao doet, die Ik in uw hand gelegd heb; maar Ik zal zijn hart verharden, zodat hij het volk niet zal laten gaan. En gij zult tot Farao zeggen: Zo zegt de HEERE: Israël is Mijn zoon, ja, Mijn eerstgeborene. Daarom zeg Ik u: Laat Mijn zoon gaan, opdat hij Mij diene; en indien gij weigert hem te laten gaan, zie, Ik zal uw zoon doden, ja, uw eerstgeborene. Exodus 4:21–23.

De Middernachtsroep was een voorspelling die in de toekomst vervuld zou worden.

„Bij de verlossing van Israël uit Egypte werd de heiliging van de eerstgeborenen opnieuw geboden. Terwijl de kinderen van Israël in dienstbaarheid aan de Egyptenaren verkeerden, droeg de Heere Mozes op naar Farao, de koning van Egypte, te gaan en te zeggen: ‘Zo zegt de Heere: Israël is Mijn zoon, Mijn eerstgeborene. Daarom zeg Ik u: Laat Mijn zoon gaan, opdat hij Mij diene; maar indien gij weigert hem te laten gaan, zie, Ik zal uw zoon, uw eerstgeborene, doden.’ Exodus 4:22, 23.”

‘Mozes bracht zijn boodschap over; maar het antwoord van de trotse koning was: “Wie is de HEERE, dat ik Zijn stem zou gehoorzamen om Israël te laten gaan? Ik ken de HEERE niet, en ook zal ik Israël niet laten gaan.” Exodus 5:2. De HEERE werkte voor Zijn volk door tekenen en wonderen en zond verschrikkelijke oordelen over Farao. Ten slotte werd de verderfengel bevolen de eerstgeborenen van mens en dier onder de Egyptenaren te doden. Opdat de Israëlieten gespaard zouden blijven, kregen zij de opdracht het bloed van een geslacht lam op hun deurposten aan te brengen. Elk huis moest gemerkt worden, zodat, wanneer de engel kwam op zijn zending des doods, hij aan de woningen van de Israëlieten zou voorbijgaan.’ The Desire of Ages, 51.

De boodschap van de Middernachtsroep tot Farao wees op de dood van de eerstgeborenen als antwoord op Farao's opstandigheid. Zodra de boodschap in het verslag was vastgelegd, werden de plagen, die de kracht van de Middernachtsroep in de zomer van 1844 vertegenwoordigen, over Egypte gebracht. De boodschap van de Middernachtsroep spoelde in de zomer van 1844 als een

vloedgolf over het land. De plagen trokken over Egypte, en toen de beloofde dood van de eerstgeborenen kwam, werd te middernacht in heel Egypte een geroep gehoord.

En Mozes zei: Zo zegt de HEERE: Omstreeks middernacht zal Ik uittrekken door het midden van Egypte; en alle eerstgeborenen in het land Egypte zullen sterven, van de eerstgeborene van Farao die op zijn troon zit af tot de eerstgeborene van de slavin die achter de molen is; ook alle eerstgeborenen van het vee. En er zal een groot gejammer zijn in heel het land Egypte, zoals er nooit eerder is geweest en zoals er ook nooit meer zal zijn. Exodus 11:4–6.

De triomfantelijke intocht van Christus in Jeruzalem leidde tot het kruis van Golgotha, en de discipelen van Christus en zijn andere volgelingen maakten een Grote Teleurstelling door.

„Onze teleurstelling was niet zo groot als die van de discipelen. Toen de Zoon des mensen in triomf Jeruzalem binnenreed, verwachtten zij dat Hij tot koning gekroond zou worden. Het volk stroomde uit de gehele omstreok toe en riep: ‘Hosanna voor de Zoon van David.’ En toen de priesters en oudsten Jezus verzochten de menigte tot zwijgen te brengen, verklaarde Hij dat, indien zij zouden zwijgen, zelfs de stenen zouden uitroepen, want de profetie moest vervuld worden. Toch zagen juist deze discipelen enkele dagen later hun geliefde Meester, van wie zij geloofden dat Hij op Davids troon zou regeren, uitgestrekt aan het wrede kruis boven de spottende, honende Farizeeën. Hun hoge verwachtingen werden vrijdeld, en de duisternis van de dood sloot zich om hen heen.” Testimonies, deel 1, 57, 58.

De grote teleurstelling van de discipelen en de Millerieten wordt eveneens uitgebeeld door de Hebreëen die klemzitten tussen het leger van Farao en de Rode Zee.

“Op ons schijnt het samengebundelde licht van voorbije eeuwen. Het verslag van Israëls vergeetachtigheid is bewaard gebleven tot onze verlichting. In deze tijd heeft God Zijn hand uitgestrekt om Zich een volk te vergaderen uit elke natie, stam en taal. In de adventbeweging heeft Hij gewerkt voor Zijn erfdeel, evenals Hij werkte voor de Israëlieten door hen uit Egypte te leiden. In de grote teleurstelling van 1844 werd het geloof van Zijn volk op de proef gesteld, zoals dat van de Hebreëen aan de Rode Zee.” Testimonies, deel 8, 115, 116.

Het is belangrijk te zien dat, toen Christus Jeruzalem binnenging, de inspiratie van dat uur een uitbarsting van lof teweegbracht, die de Farizeeën trachtten tot zwijgen te brengen. De kern van het lofgezing was de verwijzing naar Jezus als de Zoon van David, juist het symbool dat Christus gebruikte om het einde van zijn mondelinge interacties met de kibbelende Joden te markeren. Het meest ergerlijke voor de Joden was de erkenning dat zij, door Jezus de Zoon van David te noemen, bij implicatie verwezen naar de triomfantelijke intocht van koning David in Jeruzalem.

In de geschiedenis van Davids werk om de ark naar Jeruzalem te brengen, werd de bekrachtiging van de boodschap vertegenwoordigd door Davids bekrachtiging.

En David ging voort en werd groot, en de Heere, de God der heerscharen, was met hem. 2 Samuël 5:10.

Daarna besloot David de ark naar Jeruzalem te brengen. Bij het overbrengen van de ark naar de stad van David zou er een teleurstelling zijn, zoals in elke hervormingslijn. Uzza, wiens naam

kracht betekent, deed dit toch, hoewel hij heel goed wist dat hij niet gemachtigd was de ark aan te raken. Juist de kwestie waardoor de ark in de eerste plaats in gevangenschap was geraakt, was ongehoorzaamheid aan de door de Heer geopenbaarde wil, en vermetelheid met betrekking tot de macht die met de ark van God verbonden was. Toch was Uzza, een sterke man van David, ongehoorzaam, evenals Mozes ongehoorzaam was aan het gebod van de besnijdenis. Uzza werd ter plekke gedood, en de ark bleef buiten Jeruzalem totdat David begreep dat degenen die toezicht hielden op de plaats waar de ark na Uzza's dood was gebleven, werden gezegend. Daarna trok David opnieuw uit om de ark naar Jeruzalem te brengen. Toen David dansend Jeruzalem binnenging, zag zijn vrouw zijn naaktheid en was zij zeer teleurgesteld.

Drie lijnen van reformatische bewegingen die alle betrekking hebben op 1843 en 1844, de tijdsperiode die rechtvaardige mannen en profeten begeerden te zien en te horen. De kenmerken van de komst van de tweede engel, en daarmee de aanduiding van een vertoeftijd en teleurstelling, zijn alle gemakkelijk te onderscheiden. De diepere waarheden tonen aan dat de teleurstelling niet eenvoudig een misverstand was van de zijde van Mozes, of Uzza, of Martha en Maria, maar een teleurstelling die verbonden was met het verwerpen van een fundamenteel beginsel dat samenhang met juist de geschiedenis waarin de teleurstelling werd voltrokken. Voor Mozes was het het teken van de besnijdenis, voor Uzza was het vermetelheid ten aanzien van Gods geboden betreffende de ark, voor Martha en Maria was het een gebrek aan geloof in Christus' scheppende macht om op te wekken.

Bij Mozes was het volstrekt centrale thema van zijn bediening het tot stand brengen van een verbondsrelatie met een uitverkoren volk, en Mozes vergat het teken van dat verbond. Bij Uzza betrof het juist het beginsel zelf van de heiligheid van Gods wet, dat in de ark belichaamd was. Bij Martha en Maria ging het om het eigenlijke middelpunt van Christus' bediening, beginnend met Zijn doop en eindigend met Zijn dood, begraving en opstanding, zoals getypeerd in het begin van Zijn bediening. De eerste teleurstelling van 1843 werd veroorzaakt door een vergissing in enkele van de cijfers op de kaart, die een vervulling was van de profetie van Habakuk. De vergissing betrof het voornaamste beginsel van de beweging van Miller — het dag-voor-een-jaarbeginsel.

De „zeven donderslagen” vertegenwoordigen de Adventbeweging van 1840 tot 1844, maar binnen die beweging bevindt zich de geschiedenis van 1843 tot 1844, die begint en eindigt met een teleurstelling, en aldus het kenmerk van Alfa en Omega op die geschiedenis plaatst. En die geschiedenis is juist de geschiedenis waarop Jezus en Ellen White wijzen als de heilige geschiedenis die de rechtvaardigen altijd hebben verlangd te zien.

Die vier lijnen — Mozes, David, Christus en de Millerieten — leren dat, wanneer de gelijkenis van de tien maagden aan het einde van de wereld wordt herhaald, er een bekrachtiging zal zijn, niet van de tweede, maar van de boodschap van de derde engel, die gevolgd wordt door een teleurstelling, waarmee een vertoeftijd aanvangt.

Toen de eerste engel op 11 augustus 1840 neerdaalde, bevestigde hij de voornaamste profetische regel van de Millerieten, en hun eerste teleurstelling zou specifiek met die regel verbonden zijn. Toen die teleurstelling en de tijd van vertoeven eindigden bij de Middernachtsroep, zou ook die

boodschap verband houden met het dag-voor-een-jaarbeginsel, evenals de vaststelling dat Christus op 22 oktober 1844 zou komen. Alle vier de wegmerken van 1840 tot 1844 waren verbonden met het dag-voor-een-jaarbeginsel.

Aan de Joden werd het beheer van de wet van God toevertrouwd, en het vraagstuk dat in de lijn van Mozes wordt voorgesteld, is de wet van God en de inzettingen. In de geschiedenis van David was het opnieuw de wet van God. In de geschiedenis van Christus was het de wet van God, want zonder bloedstorting is er geen vergeving van de zonde die door de wet van God aan de zondaar is geopenbaard. Maar aan het adventisme werd het beheer toevertrouwd niet alleen van de wet van God, maar ook van het profetische Woord.

Daarom is het thema in de lijn van de Milleritische geschiedenis de profetische regels van God. Aan het einde van het adventisme zal het opnieuw gaan over de regels van profetische uitleg, maar sinds 1844 mag profetische tijd niet langer worden toegepast. De regels aan het einde zijn gegrond op Alfa en Omega, die het einde vanuit het begin illustreren.

Toen de Ottomaanse suprematie ophield, als vervulling van de tweede wee, die de profetische activiteit van de islam vertegenwoordigt, werd de profetie van Openbaring 9:15 van driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen vervuld, en werd het „dag-voor-een-jaar-beginsel”, dat het eigenlijke hart van Millers werk vormt, bevestigd.

Toen de islam toesloeg op 11 september 2001, werd de komst van het derde wee, in vervulling van Openbaring 8:13, vervuld, en werd het beginsel bevestigd dat het hart vormde van het werk van Future for America; dat beginsel kan eenvoudig worden verwoord als de herhaling van de geschiedenis. Een profetie van een wee-bazuin die de islam vertegenwoordigt, werd bevestigd toen zowel de engel van Openbaring tien in 1840 als de engel van Openbaring achttien in 2001 in vervulling ging. De geschiedenis had zich herhaald. Wat vervolgens te verwachten zou zijn, is een teleurstelling.

De teleurstelling zou een tijd van vertoeven inluiden. De teleurstelling zou hen die bij het werk betrokken waren ontmoedigen en verstrooien. De teleurstelling zou tot stand komen door veronachtzaming van een fundamentele wet van de profetie, ja, van de primaire regel van de profetie die in het begin van het adventisme werd vastgesteld. De bekrachtiging van 11 september 2001 hield verband met de islam, en de teleurstelling van 18 juli 2020 had betrekking op de islam. Ons wordt meegedeeld dat hetgeen Samuel Snow en vervolgens anderen in staat stelde de datum van 22 oktober 1844 te onderkennen, was dat de Heer Zijn hand had teruggetrokken van een vergissing in sommige van de berekeningen op de kaart van 1843. Toen zagen Snow en de Millerieten in dat hetzelfde bewijsmateriaal dat hen ertoe had gebracht het jaar 1843 te voorspellen voor de vervulling van de profetie van de tweeduizend driehonderd jaren, toen werd erkend als precies hetzelfde bewijsmateriaal dat hun in staat stelde 22 oktober 1844 vast te stellen.

‘Jezus en heel de hemelse heerschare zagen met medelijden en liefde neer op hen die met zoete verwachting verlangd hadden Hem te zien, Dien hun zielen liefhadden. Engelen zweefden om hen heen om hen staande te houden in het uur van hun beproeving. Degenen die verzuimd hadden de hemelse boodschap aan te nemen, werden in duisternis gelaten, en Gods toorn

ontbrandde tegen hen, omdat zij het licht dat Hij hun uit de hemel had gezonden niet wilden aannemen. Die getrouwe, teleurgestelde mensen, die niet konden begrijpen waarom hun Heer niet kwam, werden niet in duisternis gelaten. Opnieuw werden zij tot hun Bijbels geleid om de profetische perioden te onderzoeken. De hand des Heren werd van de cijfers weggenomen, en de vergissing werd verklaard. Zij zagen dat de profetische perioden tot 1844 reikten, en dat hetzelfde bewijs dat zij hadden aangevoerd om aan te tonen dat de profetische perioden in 1843 eindigden, bewees dat zij in 1844 zouden aflopen. Licht uit het Woord van God bescheen hun toestand, en zij ontdekten een tijd van vertoeven — “Indien hij vertoeft, verbeid hem.” In hun liefde voor de spoedige komst van Christus hadden zij het vertoeven van het gezicht over het hoofd gezien, dat bestemd was om de waarlijk wachtenden te openbaren. Opnieuw hadden zij een tijdstip. Toch zag ik dat velen van hen zich niet boven hun diepe teleurstelling konden verheffen om die mate van ijver en kracht te bezitten die hun geloof in 1843 had gekenmerkt.’ Early Writings, 236, 237.

Wij dienen te verwachten dat het bewijsmateriaal dat heeft geleid tot de voorspelling dat de islam op 18 juli 2020 de Verenigde Staten zou aanvallen, zou bevestigen dat bij de spoedig komende zondagswet de islam het oordeel is dat over de Verenigde Staten wordt gebracht, waarbij het tijdslelement niet langer met die gebeurtenis verbonden is.

Vier primaire wegmarkeringen in de geschiedenis van 1840 tot 1844. Elke wegmarkering houdt verband met de toepassing van Millers primaire regel — het dag-voor-een-jaarbeginsel.

Vier voornaamste wegmarkeringen in de geschiedenis vanaf 2001, tot aan de zondagswet. 11 september 2001 was de islam. De mislukte voorspelling van 18 juli 2020 ging over de islam. Elke wegmarkering houdt verband met de toepassing van Future for America’s voornaamste regel—de herhaling van de geschiedenis. De “zeven donderslagen” stellen toekomstige gebeurtenissen voor die in hun volgorde geopenbaard zullen worden. De eerste van de vier wegmarkeringen was 11 september 2001, waarmee een aanval van de islam op de Verenigde Staten werd aangeduid, ter vervulling van het derde wee. De laatste wegmarkering, die in onze geschiedenis de zondagswet voorstelt, moet over de islam gaan, want de Alfa en de Omega toont altijd het einde vanuit het begin, en de Alfa en de Omega is Hij die de “zeven donderslagen” juist voor deze geschiedenis verzegeld heeft. De islam zal de Verenigde Staten aanvallen bij de zondagswet.

Dit is een van de drie hoofdelementen van de ontzegeling van de zeven donderslagen die thans wordt ontsloten. Zodra Mozes de boodschap had verkondigd die in zijn geschiedenislijn de Middernachtsroep typeerde, waren de laatste bewegingen snel. Tien bovennatuurlijke, verwoestende plagen, totdat de profetie aangaande de eerstgeborenen was vervuld, waardoor te middernacht in Egypte de roep ontstond. Zodra Christus Jeruzalem binnenging, waren de snelle stappen naar het kruis in gang gezet. Toen de boodschap was verkondigd, was er geen weg terug. Vanaf de campmeeting te Exeter op 12 augustus 1844 werd de voorspelling minder dan twee maanden later vervuld.

En het woord des HEEREN kwam tot mij, zeggende: Mensenkind, wat is dat voor spreekwoord dat gij in het land Israël hebt, zeggende: De dagen worden gerecht, en elk gezicht faalt? Zeg hun daarom: Zo zegt de Heere HEERE: Ik zal dit spreekwoord doen ophouden,

zodat men het in Israël niet meer als spreekwoord zal gebruiken; maar zeg tot hen: De dagen zijn nabij, en de vervulling van elk gezicht. Want er zal in het huis van Israël geen ijdel gezicht noch vleierende waarzegging meer zijn. Want Ik ben de HEERE: Ik zal spreken, en het woord dat Ik spreken zal, zal geschieden; het zal niet langer worden uitgesteld; want in uw dagen, o wederspanning huis, zal Ik het woord spreken en het volbrengen, spreekt de Heere HEERE. Wederom kwam het woord des HEEREN tot mij, zeggende: Mensenkind, zie, die van het huis van Israël zeggen: Het gezicht dat hij ziet, is voor vele dagen in de toekomst, en hij profeteert van tijden die veraf zijn. Zeg daarom tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Geen van Mijn woorden zal nog langer worden uitgesteld, maar het woord dat Ik gesproken heb, zal geschieden, spreekt de Heere HEERE. Ezechiël 12:21–28.